

Udtryk af den Tillid og Agtelse, den Paagældende har erhvervet. Jeg troer derfor, det maatte ansees hensigtsmæssigt, om Kjøbstæderne kom til at udgjøre samlede Distrikter med de omværende Landfogne, saaledes at Kjøbstaden omtrent blev Midtpunktet for Distriktet. Naar Forligscommissionen var i Kjøbstaden, saa havde man ogsaa den Fordeel, at endeel af den Uleilighed og Befrustning, som Indretningen ellers vilde medføre, blev sparet; Landboerne have undertiden ofte Grundene i Kjøbstaden, og Opholdet der for længere Tid er unegtelig bekvemmere for dem end Opholdet paa et andet, mere isoleret Sted. Hertil kommer, at dersom den Anskuelse skulde gjøre sig gjældende, at Sager af forskellig Natur kunde komme for Forligscommissionen, saa kunde det lettelig være, at Forligscommissairerne ikke vare lige godt inde i disse Sager, og saa kunde det være godt, om den ene var meest bekendt med Sager, vedrørende Landboforholdene, og den anden havde meest Indsigt i Kjøbstadforholdene, og derfor mener jeg, det ene Medlem kunde vælges af Landbefolkningen og det andet af Kjøbstadbefolkningen, hvilket i ethvert Fald vilde medføre det Gode, at Kjøbstad- og Landbefolkningen kom mere sammen, om jeg saa maa kalde det, blev mere sammensmeltet, og det vilde vistnok ogsaa bidrage til, at de forskellige Dele af Befolkningen under Udøvelsen af deres vigtigste statsborgerlige Rettigheder kom til at staae ved Siden af hinanden, istedetfor at de hidtil saa ofte have staaet overfor hinanden.

Bregendahl: Jeg skal henstille til det ærede Udvalg, om det ikke maatte finde Anledning til at foretage en endnu yderligere gaaende Forandring med Hensyn til § 7 end den, den ærede Ordfører nys antydede. Det forekommer mig nemlig, at, naar man forandrer den Fremgangsmaade, som i Forordningen af 10de Juli 1795 er foreskrevet med Hensyn til Forligelsescommissairers Valg i Kjøbstæderne, er det bedre at forandre den paa en Maade, som stemmer med den hele nyere Udvikling af Communalvæsenet, end kun at gjøre en halv Forandring. Jeg seer ikke, at der er

noget Grund til at give enten den samlede Communalbestyrelse eller Borgerrepræsentanterne alene Forslagsret for det samlede Borgerstab til Valg af Forligelsescommissairer. Jeg troer, at man gjerne kan lade Valget være frit, da det udøves ved en Valghandling, hvor de Valgberettigede møde paa eengang. Vil man have nogen Indskrænkning i saa Henseende, saa kan man jo søle til, at ligesaavel Valgbarheden som Valgretten til Forligelsescommissair skulde være undergivet de samme Betingelser, der gjælde for Valg af Borgerrepræsentanter. Det seer noget underligt ud at kalde et heelt Borgerstab sammen for at vælge 1 af 3 eller 2 af 6, som Borgerrepræsentanterne eller Communalbestyrelsen foreslaaer, og det er Noget, som staaer aldeles i Strid med den Maade, hvorpaa andre communale Valg efter den nugældende Communalanordning udføres. Det er vist Noget, som er blevet staaende, fordi det engang er bestemt, og fordi man ikke iøvrigt har fundet Anledning til at foreslaae Forandringer i Forligelseslovgivningen, men, naar man nu foreslaaer nogle Forandringer, da forekommer det mig, at det er rigtigst at gjøre dem saaledes, at de stemme med den nuværende Udvikling af Communalvæsenet.

Justitsministeren: Naar den ærede Ordfører yttrede, at han var tilbøjelig til at bringe under Overvejelse i Udvalget, om der ikke burde foretages den Forandring i § 7, at Forslagsretten skulde gaae over fra Communalbestyrelsen, hvilket nu er foreslaaet, til Repræsentantskabet, da forekommer det mig egentlig mere stemmende med den nu bestaaende Indretning, at Forslagsretten forbliver hos Communalbestyrelsen; forøvrigt anseer jeg ikke dette Punkt for at være af videre Bigtighed. — Jeg erkjender fuldt vel, at der for dem, der kjende den bestaaende Lovgivning, ikke kan være nogen Tvivl om, hvad Meningen med § 7 er; men det forekommer mig dog, at naar den Tvivl, der kan være tilstede for den, der er mindre bekendt med Lovgivningen, kan hæves saa let som her, ved blot f. Ex. at tilføie i Begyndelsen af § 7